

Joan Armengol i Puig

De sobte, la tardor...

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2020

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2020-P-R-0309-0179

© del text: Joan Armengol i Puig

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2020

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Joan Armengol i Puig

De sobte, la tardor...

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2020

JOAN ARMENGOL I PUIG

Joan Armengol i Puig (Manresa, Barcelona, 1951).

Format en Arts Gràfiques, la seva vida professional ha estat de sempre vinculada al món de la premsa en diferents periòdics locals i comarcals (*Manresa*, *Gazeta de Manresa*, *El Pla de Bages* i *Regió 7*). Del 2011 al 2016, va treballar a la Cúria de la Diòcesi de Solsona com a secretari personal del bisbe Mons. Xavier Novell.

Casat, amb tres fills i dos néts, i actualment jubilat, viu entre Solsona i Manresa i escriu poesia amb assiduitat que publica al seu perfil de Facebook.

Poc abans de jubilar-se, el 2016, es va estrenar com a poeta. Va començar a escriure poesia i des del 2015 a participar en certàmens literaris on ha obtingut diversos guardons, entre els que destaquen: Concurs Literari Somnis Daurats (Manresa), 2016, 2018 i 2019; Certamen de Poesia Catalana (Viladecans), 2016; Concurs Literari de Cal Gravat (Manresa), 2016, 2017 i 2018; Certamen de Poesia Associació Amics dels Àngels (Barcelona), 2018; Premis

Drac (Solsona), 2018; Certamen Literari Joan Maragall (Sant Joan de les Abadesses), 2018; "ocs Florals del Raval (Barcelona), 2018; Certamen Literari Alba Sant Jordi (Cunit), 2018; Concurs Literari de Tardor (Montblanc); Certamen Literari Foment Marti-nenc (Barcelona), 2018; Premi Ribera d'Ebre de Poesia Recitada (Vinebre), 2019; Viola als Jocs Florals de Lliçà (Lliçà de Vall), 2019; Mostra d'Art Po-ètic de l'Empordà (Camallera), 2019; Premi Ciutat de Sant Andreu de la Barca (ex-aequo) (Sant Andreu de la Barca), 2019; Premi de Poesia Pepi Pa-gès (Granollers), 2019; Concurs de Re-lats Breus i Poesia (Vimbodí i Poblet), 2019; Premis Sàlvia de Poesia (Canet de Mar), 2019; Concurs Associació Ba-dalona Poètica (Badalona), 2019; Vio-la als Jocs Florals de la Tardor (Barce-lona), 2019; Premi Castelltix de Poesia (Algaida), 2020 i Premi de Poesia Vila de Prades (Prades), 2020.

Té autoeditats i no comercialitzats dos poemaris: *Escuma* (2016) i *Ta amb mel* (2018).

El poemari *De sobte, la tardor...*, de Joan Armengol i Puig, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XLIV Premi de Poesia dels Premis Castelltix 2020. En foren jurats Gabriel Janer Manila, Ricard Martínez Pinyol i Miquel Serra Roig.

De sobte, la tardor...

I

a)

S'ha enfarinat amb volves front i celles,
s'ha emblanquinat la cara carbonosa,
s'ha enllaminat d'atzur ulls i parpelles
i duu calçats peücs de flors i molsa.

Es xopa amb el plugim d'una llum mansa,
s'alimenta de blancs just a toc d'alba,
vesteix amb flocs de mel si el sol s'atansa
i desmaia llangors en la faç malva.

La fressa del matí sembla que guanya
i el verd és de vellut a la cortina,
s'ajau albat al llit de la muntanya
i festeja amb el gris de la boirina.

El dia s'ha llevat, toquen matines,
reneixen els colors, bo i fent tentines.

b)

Com claror germinada dins la fosca,
gestada en el somni de les tranquil·les
onades, barques trèmules, untades
de nit, xipollegen hores i peixen
l'albada. Ja, a trenc de dia, el demà
deslliura els fermalls de la matinada.

II

S'han adormit les matinades tendres
i matins més amables les han vist
covant el son d'oníriques febleses
que somouen els ossos dins del llit.

M'hauré adormit en lleganyoses tardes,
migdiades que atueixen sentits,
o en albes auroses, immaculades,
adormides com nin damunt del pit.

M'hauré alletat de les hores més tèbies
condormides als temples de la neu
i en salvatgia i bonior d'abelles
que voleien sense ànsia amb ala lleu.

Deixondiré adormiments d'estrelles
que un dolç bes matutí haurà desvetllat
en el rou més sagnant de les poncelles
dels teus llavis desclosos de bon grat.

En dessagnar-se les llums ressagueres,
empeses per la urgent benignitat
que s'adorm en les hores fugisseres,
somiaré que en somnis t'he estimat.

III

Plouen rere els vidres, davant dels ulls
llunes maragda, vespres escarlata
que m'escriuen un llibre sense fulls
amb estampes que la tardor retrata.

S'aboca un altre estiu a l'oceà
groc de tardors i porpres que descriuen
el pas del temps, ni pròxim ni llunyà
ans fugisser: ho saben els que el viuen.

Estiu i tardor passegen la rella
i esventen el foguer que viu en mi,
fill bastard del mal temps i la folia

i sento que em farfolla a cau d'orella
i engalza les petjades del camí
la veu del nodrissó de la utopia.

IV

Pentina el matí lànguida alenada,
olors de diumenge i camisa blanca,
humiteja l'ull en reflexos d'ambre
i ruixa els cabells en remor de salzes
d'aquell bosqueró on fa niu la brisa
molsuda i pesant d'alguna hora baixa.
L'ànsia es desvetlla en la brogida
d'una conxorxa de moixons que canten
músiques de bosc que peixen la vida.
El senderó avança amb llarga gambada
i els arbres ajeuen l'ombra benigna
esmoreïts en pacífica dansa.

(Un àngel, ulls clucs, no vola... camina
en la castedat de l'hora fadada).

V

Una esma de camí amb sabatilles
de molsa i un riu d'aigües que no cessen
amb flancs d'esbarzerars que les arrissen
i pedruscalls clapats que les sospesen
en dies mig grisencs que s'empolsinen
en els bafs tardorals que s'hi arrosseguen.
Una claror fecunda, en la carcassa,
la solitud del peu que la conrea
i llisca com el sol en l'ombra mansa
un rajolí de temps sense peresa.
Fimbra rel lent un cel que s'escarrassa
abans d'acomboiar un núvol de cendra
que ve alaestès en un manyoc d'estrassa
i en l'esma de camí que llampurneja.

De sobte, la tardor...

VI

De sobte, la tardor... menja les sobres
d'un altre estiu confús que se m'engruna
i em parla, setembrí, en cada espurna
que despulla l'estiu a darrera hora.

Bat el sol mitja llenca ajaguda
en el llit de ponent, a rereguarda,
on nia el foc que poc a poc apaga
la brasa que alimenta el sol d'octubre.

S'ha mort un no sé què sense llucada
que marcà un no sé qui al calendari,
un no sé quan de cosa caducada,
un no sé com de mica de desvari.

De sobte, la tardor... precipitada
i ni tan sols en parla el diari.

